

بحران‌های جهانی، آسیب‌پذیری بیشتر کم‌درآمدها در قدرت خرید

گزارش دستمزد جهانی در سال ۲۰۲۲-۲۰۲۳

ترجمه و تدوین: زهره رضاپور

مقدمه

سازمان بین‌المللی کار (ILO) از سال ۲۰۰۸ اقدام به ارائه گزارش دستمزد جهانی کرده است. در این گزارش، به بررسی دستمزدها و وضعیت معیشت نیروی کار در جهان پرداخته می‌شود. اخیراً گزارش جدیدی از دستمزد جهانی برای سال‌های ۲۰۲۰، ۲۰۲۱ و ۲۰۲۲ منتشر شده است. در طول سال گذشته شاید تغییرات وضعیت دستمزد و اشتغال در جهان چندان برای مردم ایران به چشم نیامد و این تغییرات به دلیل نوسانات شدید داخلی بسیار کوچک ارزیابی شوند، اما گزارش اخیر سازمان بین‌المللی کار نشان می‌دهد در طول سه سال گذشته اتفاقی جدید و تازه در روند دستمزدها در جهان رخ داده است که باید سریعاً مورد توجه و واکنش سیاست‌گذاران قرار بگیرد. به‌طور خلاصه این گزارش نشان می‌دهد که دستمزدها و قدرت خرید خانوارها در طول سه سال گذشته به‌طور چشمگیری کاهش یافته است. در سال ۲۰۲۰ به دلیل دنیاگیری کووید ۱۹ و پس از آن با شروع روند بهبود اقتصاد جهانی پس از بحران کرونا و افزایش تورم جهانی، دستمزدها و قدرت خرید جهانی کاهش یافت. شواهد موجود در سال ۲۰۲۲ نیز نشان می‌دهد که افزایش تورم باعث شده است رشد دستمزدهای واقعی در بسیاری از کشورها منفی شود و در نتیجه قدرت خرید طبقه متوسط کاهش یابد و به‌ویژه به گروه‌های کم‌درآمد ضربه نسبتاً سنگینی وارد شده است. علاوه‌براین، در طول بحران کووید ۱۹ اشتغال کارگران به میزان زیاد کاهش یافت و در بسیاری از کشورها این کاهش بیشتر متوجه گروه‌های کم‌درآمد بوده است. پیش‌بینی می‌شود در غیاب واکنش‌های سیاسی بسنده و مؤثر، در آینده نزدیک شاهد کاهش شدید درآمد واقعی کارگران و خانواده‌های آنها و افزایش نابرابری خواهیم بود که این امر تهدیدی برای بهبود اقتصادی است و احتمالاً به ناآرامی‌های اجتماعی بیشتر دامن می‌زند. در ادامه به توضیح موارد گفته‌شده پرداخته می‌شود. نکته مهم این است که روند جهانی هرچند کاهش دستمزدهای واقعی را به دنبال داشته است، اما میزان این کاهش به‌هیچ‌وجه با کاهش دستمزدهای واقعی و قدرت خرید در ایران همخوانی ندارد و نمی‌توان روند غیرطبیعی اقتصاد ایران را به بحران جهانی گره زد و آن را توجیه کرد. با این حال مرور وضعیت بازار کار و دستمزدها در جهان خالی از لطف نیست.

در این گزارش پس از بررسی کلی اقتصاد جهانی و بازار کار، روند دستمزدها در جهان و گروه‌های مختلف کشورها مورد تحلیل قرار می‌گیرد و تورم، کرونا، اشتغال غیررسمی و نابرابری به‌عنوان عوامل تأثیرگذار بر دستمزد و قدرت خرید مردم جهان و اشکافی می‌شود و در نهایت نیز پیشنهاداتی برای کشورهای مختلف ارائه شده است.

۱. اقتصاد جهانی و بازار کار

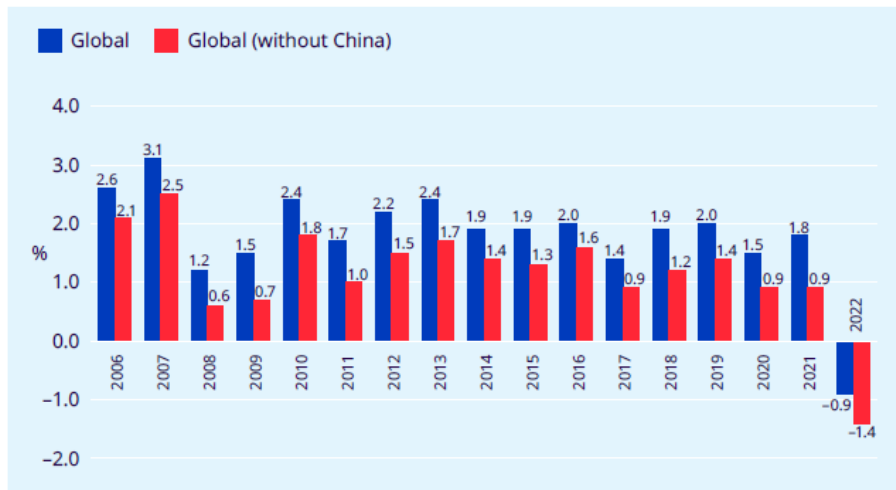
از سال ۲۰۲۰ تاکنون، بشریت با چند بحران مواجه شده است: دنیاگیری کووید ۱۹، شروع جنگ در اوکراین در فوریه ۲۰۲۲ و افزایش هزینه‌های زندگی که از سال ۲۰۲۱ آغاز و در طول سال ۲۰۲۲ در سراسر کشورها و مناطق به‌سرعت تشدید شده است. جای تعجب نیست که در این جو نااطمینانی، صندوق بین‌المللی پول پیش‌بینی خود برای رشد جهانی در سال ۲۰۲۲ را ۳٫۶٪ از ۳٫۶٪ در آوریل ۲۰۲۲ به ۳٫۲٪ در جولای کاهش داد، درحالی‌که پیش‌بینی‌های اکتبر حاکی از این است که رشد جهانی در سال ۲۰۲۳ بین ۲٪ تا ۲٫۷٪ درصد کاهش خواهد یافت؛ این بدان معنی است که بسیاری از مردم در سال ۲۰۲۳ رکود را تجربه خواهند کرد. با تمرکز بر بازارهای

کار، در سه ماهه دوم سال ۲۰۲۲، سطح اشتغال به سطح قبلی خود پیش از دنیاگیری کرونا، در کشورهای با درآمد بالا بازگشته است (در برخی موارد از آن فراتر رفته است)، در حالی که در کشورهای با درآمد متوسط و پایین، حدود ۲ درصد کمتر شده و سطح اشتغال در بخش غیررسمی اقتصاد سریع‌تر از اقتصاد رسمی در حال افزایش بوده است. در حال حاضر یکی از نگرانی‌های اصلی افزایش سریع نرخ‌های تورم در سرتاسر جهان با فشارهای قیمتی در شش ماه آخر سال ۲۰۲۲ است که علی‌رغم افزایش واکنش جهانی و اعمال سیاست‌های پولی از اواسط سال ۲۰۲۲، تورم همچنان ادامه داشته است. پیش‌بینی‌ها حاکی از آن است که تورم در سطح جهان تا پایان سال ۲۰۲۲ به ۸/۸ درصد خواهد رسید و در سال ۲۰۲۳ به ۶/۵ درصد و در سال ۲۰۲۴ به ۴/۱ درصد کاهش خواهد یافت. اگر دستمزدها و دیگر درآمدهای نیروی کار با تورم تعدیل نشود، استانداردهای زندگی بسیاری از کارگران و خانواده‌های آنها کاهش خواهد یافت.

۲. روند دستمزدهای جهانی

در این شرایط تورمی، داده‌های اولیه برای نیمه اول سال ۲۰۲۲، کاهش چشمگیر در دستمزدهای واقعی ماهانه را نشان می‌دهد. این گزارش برآورد می‌کند که دستمزدهای ماهانه جهانی به‌صورت واقعی در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۰/۹ درصد کاهش یافته است (اولین رشد منفی دستمزد جهانی که از اولین ویرایش گزارش دستمزد جهانی در سال ۲۰۰۸ ثبت شده است). اگر چین (که رشد دستمزد در آن نسبت به سایر کشورها بالاتر است) را از محاسبات حذف کنیم، کاهش دستمزدهای واقعی در مدت مشابه به ۱/۴- درصد می‌رسد. در میان کشورهای گروه ۲۰ که حدود ۶۰ درصد از جمعیت کارمندان دستمزدبگیر جهان را در خود جای دارد، برآورد می‌شود که دستمزدهای واقعی در اقتصادهای پیشرفته، در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۲/۲- درصد کاهش یافته باشد، در حالی که رشد دستمزد در اقتصادهای نوظهور کند شده اما در ۰/۸ درصد، مثبت باقی مانده است. این موضوع به‌وضوح نشان می‌دهد که دستمزدهای اسمی در بسیاری از کشورها به قدر کافی در نیمه اول سال ۲۰۲۲ تعدیل نشده است تا افزایش هزینه‌های زندگی را جبران کند.

کاهش دستمزدهای واقعی در کنار از دست‌دادن شغل اتفاق افتاده است. اگرچه متوسط دستمزدها در سال ۲۰۲۰ به میزان ۱/۵ درصد و در سال ۲۰۲۱ به میزان ۱/۸ درصد افزایش یافته است، اما این افزایش در سال ۲۰۲۰ در اوج همه‌گیری تا حد زیادی به دلیل از دست‌دادن برخی مشاغل و تغییر در ترکیب اشتغال در برخی از کشورهای بزرگ همچون ایالات متحده آمریکا بود. در این کشورها، اکثریت کسانی که شغل خود و از این‌رو درآمد خود را در طول دنیاگیری از دست دادند، کارمندانی با دستمزد پایین بودند، در حالی که هم‌تایان پردرآمد آنها همچنان شاغل بودند و در نتیجه میانگین دستمزد برآوردشده افزایش یافته است. در نتیجه این «اثر ترکیبی» در برخی کشورها، متوسط دستمزدهای واقعی در اقتصادهای پیشرفته گروه G۲۰ در سال ۲۰۲۰، ۱/۷ درصد افزایش یافته که بالاترین رشد دستمزد ثبت‌شده در چندین سال اخیر است، اما پس از آن با نرخ بسیار پایین ۰/۴ درصد در سال ۲۰۲۱ افزایش یافته است. در اقتصادهای نوظهور گروه G۲۰، که تأثیر نامطلوب بحران کووید ۱۹ بیشتر در دستمزدها و ساعات کار منعکس شده است تا تعداد کارگران شاغل، متوسط رشد دستمزد واقعی از ۳/۴ درصد در سال ۲۰۱۹ به ۲/۴ درصد در سال ۲۰۲۰ کاهش و سپس به ۴/۵ درصد در سال ۲۰۲۱ رسیده است.

نمودار ۱. میانگین سالانه نرخ رشد دستمزد واقعی

۱-۲. روند دستمزدهای منطقه‌ای

بر اساس این گزارش، روند دستمزد منطقه‌ای زیر تشخیص داده شده است:

- در آمریکای شمالی (کانادا و ایالات متحده)، اثر ترکیب در سال ۲۰۲۰ بسیار برجسته بوده و متوسط دستمزد واقعی به‌طور ناگهانی ۴/۳ درصد افزایش یافته است. اما رشد دستمزدها در سال ۲۰۲۱ به صفر درصد کاهش و در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۳/۲- درصد کاهش یافته است.

- در آمریکای لاتین و دریای کارائیب، اثر ترکیب بسیار مشهود بوده و در سال ۲۰۲۰ دستمزدهای واقعی ۳/۳ درصد افزایش داشته است. سپس رشد دستمزد ۱/۴- درصد در سال ۲۰۲۱ و ۱/۷- درصد در نیمه اول سال ۲۰۲۲ بوده است.

- در اتحادیه اروپا، جایی که طرح‌های حفظ شغل و یارانه‌های دستمزد تا حد زیادی از سطح اشتغال و دستمزد در طول دنیاگیری محافظت می‌کرد، رشد دستمزد واقعی به ۰/۴ درصد در سال ۲۰۲۰ کاهش یافته، در سال ۲۰۲۱، ۱/۳ درصد افزایش و در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۲/۴- درصد رسیده است.

- در اروپای شرقی، رشد دستمزد واقعی در سال ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ کاهش داشته و به ترتیب ۴/۰ درصد و ۳/۳ درصد بوده است و در نیمه اول سال ۲۰۲۲ نیز به ۳/۳- درصد کاهش یافته است.

- در آسیا و اقیانوسیه، رشد دستمزدهای واقعی در سال ۲۰۲۰ به ۱/۰ درصد کاهش، در سال ۲۰۲۱ به ۳/۵ درصد افزایش یافته و در نیمه اول سال ۲۰۲۲ دوباره کاهش یافته و به ۱/۳ درصد رسیده است.

- در آسیای مرکزی و غربی، رشد دستمزد واقعی در سال ۲۰۲۰ به میزان ۱/۶- درصد کاهش یافته، در سال ۲۰۲۱ به شدت بهبود یافته و در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۲/۵ درصد کاهش یافت.

- در آفریقا، شواهد حاکی از کاهش شدید رشد دستمزد واقعی به میزان ۱۰/۵- درصد در سال ۲۰۲۰ و پس از آن ۱/۴- درصد در سال ۲۰۲۱ و ۰/۵- درصد در نیمه اول سال ۲۰۲۲ است.

- روند دستمزدها در کشورهای عربی قطعی نیست، اما برآوردها حاکی از رشد پایین ۰/۸ درصدی دستمزد در سال ۲۰۲۰، ۰/۵ درصد در سال ۲۰۲۱ و ۱/۲ درصد در سال ۲۰۲۲ است.

۲-۲. شاخص‌های دستمزد در کشورهای گروه G۲۰

بین سال‌های ۲۰۰۸ تا ۲۰۲۲، چین بالاترین میزان رشد دستمزد واقعی در بین تمام کشورهای گروه G۲۰ داشته است؛ در این کشور، دستمزدهای واقعی ماهانه در سال ۲۰۲۲ معادل ۲/۶ برابر ارزش واقعی آن در سال ۲۰۰۸ بود. به نظر می‌رسد در ایتالیا، ژاپن، مکزیک، بریتانیا و ایرلند شمالی دستمزدهای واقعی در سال ۲۰۲۲ نسبت به سال ۲۰۰۸ کمتر بوده‌اند. با تبدیل میانگین دستمزد تمام کشورهای گروه G۲۰ به دلار آمریکا با استفاده از نرخ برابری قدرت خرید، دستمزد متوسط ماهانه در اقتصادهای پیشرفته G۲۰ در حدود ۴۰۰۰ دلار آمریکا و برای اقتصادهای در حال ظهور تقریباً ۱۸۰۰ دلار آمریکا بوده است.

۳. عوامل مؤثر بر دستمزد و قدرت خرید

همان‌گونه که اشاره شد روند تغییر دستمزدهای واقعی در طول سال‌های اخیر متأثر از تورم، بحران کرونا، اشتغال غیررسمی و در نهایت تغییرات نابرابری در جهان بوده است. در ادامه هر یک از این عوامل بررسی خواهند شد.

۳-۱. تأثیر تورم بر توزیع درآمد (اثرگذاری بیشتر تورم بر قدرت خرید حقوق‌بگیران کم‌درآمد)

اغلب تصور می‌شود با افزایش تورم، هزینه زندگی برای همه خانوارها به‌طور یکسان افزایش می‌یابد. اما این گزارش نشان می‌دهد که افزایش تورم می‌تواند تأثیر بیشتری بر هزینه زندگی خانوارهای کم‌درآمد داشته باشد، چرا که چنین خانوارهایی بیشتر درآمد قابل تصرف خود را صرف کالاها و خدمات ضروری می‌کنند که عموماً افزایش قیمت بیشتری را نسبت به اقلام غیرضروری دارند.

برای مثال، در مکزیک، خانوارهای دهک اول (پایین‌ترین ۱۰ درصد) توزیع درآمد، ۴۲ درصد از درآمد خود را صرف غذا می‌کنند، در حالی که خانوارها در دهک بالا، تنها ۱۴ درصد درآمد خود را صرف غذا می‌کنند. مقایسه تغییر قیمت گروه‌های مختلف اقلام با شاخص عمومی قیمت مصرف‌کننده (CPI) برای حدود ۱۰۰ کشور از همه گروه‌های منطقه‌ای نشان می‌دهد که قیمت مواد غذایی، مسکن و حمل‌ونقل در مقایسه با شاخص عمومی قیمت‌ها افزایش بیشتری داشته‌اند. این گزارش با تخمین تغییر هزینه زندگی بین سال‌های ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۲ در هر دهک از توزیع درآمد خانوار، نشان می‌دهد که هزینه زندگی برای خانوارهای کم‌درآمد نسبت به خانوارهای پردرآمد بین ۱ تا ۴ واحد درصد بیشتر است.

این بدان معناست که حتی اگر دستمزدها برای جبران افزایش میانگین هزینه زندگی مطابق با شاخص CPI تعدیل شود، خانوارهای کم‌درآمد همچنان در بسیاری از کشورها از کاهش قدرت خرید دستمزد کارگران رنج می‌برند.

۳-۲. تغییر در دستمزد قبل و در طول بحران کووید ۱۹

کاهش دستمزدهای واقعی به دلیل تورم و همچنین ازدست‌دادن تعداد زیادی شغل در طول بحران کووید ۱۹، در اطلاعات میانگین دستمزدها گنجانده نشده است. بنابراین، در این گزارش به تغییر در صورت‌حساب دستمزد واقعی (مجموع تمام دستمزدهای دریافتی توسط کارمندان، با تعدیل تورم) از سال ۲۰۱۹ تاکنون نیز پرداخته می‌شود. این تجزیه و تحلیل نشان می‌دهد که چگونه ترکیبی از ساعات کار کمتر، ازدست‌دادن شغل و تعدیل دستمزد ساعتی در طول دوره بحران منجر به انباشت درآمدهای ازدست‌رفته برای کارمندان مزدبگیر و خانواده‌های آنها در بسیاری از کشورها شده است.

این گزارش با استناد به داده‌های ۲۸ کشور که نماینده مناطق و گروه‌های درآمدی مختلف هستند، نشان می‌دهد که در ۲۰ کشور از این کشورها، کل صورتحساب دستمزد بین ۱ تا ۲۶ درصد در طول سال ۲۰۲۰ کاهش یافته است. میانگین کاهش در صورتحساب کل دستمزد برای نمونه ۲۸ تایی کشورها ۶٫۲ درصد بود که معادل از دست دادن سه هفته دستمزد، به طور متوسط، برای هر کارمند مزدبگیر است. در میان ۲۱ کشوری که داده‌های آنها برای سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ در دسترس است، کاهش کل صورتحساب دستمزد معادل چهار هفته دستمزد در سال ۲۰۲۰ و دو هفته در سال ۲۰۲۱ است که به معنای کاهش تجمعی شش هفته دستمزد در این دو سال است. کاهش کل صورتحساب دستمزد واقعی در کشورهای با درآمد پایین و متوسط بیشتر از کشورهای با درآمد بالا بوده است که در آنجا با اجرای طرح‌های حفظ شغل و یارانه‌های دستمزد، اشتغال و سطح دستمزد اسمی در طول قرنطینه حفظ می‌شد.

تحلیل سهم مؤلفه‌های مختلف - یعنی تغییر در اشتغال (شامل شغل و ساعات کار)، تغییر در دستمزد اسمی و تغییرات ناشی از تورم - نشان می‌دهد که از دست دادن شغل اصلی‌ترین عامل تغییر در صورتحساب کل دستمزد در سال ۲۰۲۰ بوده است. با توجه به این مطالب، در بسیاری از کشورها درصد کاهش در دستمزد کمتر از کاهش اشتغال بوده است، زیرا کسانی که شغل خود را از دست داده‌اند، معمولاً کارگران کم‌درآمدتری هستند. در سال ۲۰۲۱، سال دوم دنیاگیری، نتایج اشتغال به طور کلی بهبود یافته، اما تورم بر رشد دستمزد کل تأثیر منفی گذاشته است. برآوردهای حدود ۳۰ کشور نشان می‌دهد که سهم تورم در کاهش دستمزد کل از ۱ تا ۱۸ درصد متغیر است. در سال ۲۰۲۲، تورم عامل اصلی کاهش کل دستمزد بوده است. بنابراین، در تمام ۱۲ کشور دارای اطلاعات تا سه ماهه اول سال ۲۰۲۲، تورم، دستمزد واقعی کل را از ۲٫۲ تا ۱۸٫۲ درصد کاهش داده است.

اگر مجموع دستمزدها برای زنان و مردان به طور جداگانه در نظر گرفته شود، برآوردها نشان می‌دهد که کاهش اشتغال (شامل مشاغل و ساعات کار) از سال ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۲، به ویژه در طول سال ۲۰۲۰، در میان زنان بیشتر بوده است. همچنین در طول سال ۲۰۲۰، افزایش متوسط دستمزد برای زنان بیشتر بوده است. این امر نشان می‌دهد که از دست دادن شغل در بین زنان حتی بیشتر از مردان، در بین کارگران کم‌درآمد بوده است که منجر به اثر ترکیب قوی‌تر و در نتیجه جهش بیشتر در میانگین دستمزد زنان شده است. سهم تورم در کاهش کل دستمزد واقعی برای زنان و مردان به ویژه در سال‌های ۲۰۲۱ و ۲۰۲۲ مشابه است.

۳-۳. دستمزدها و اشتغال در اقتصادهای رسمی و غیررسمی

همچنین تحلیل اطلاعات نشان می‌دهد که چگونه اشتغال و کارگران کم‌درآمد و دستمزد کارگران شاغل در بخش غیررسمی به طور نامتناسبی تحت تأثیر قرار گرفته است. در این گزارش کارگران مزدبگیر بر اساس درآمد ماهانه به پنج گروه دسته‌بندی شده‌اند: یک دسته نشان‌دهنده افرادی است که دستمزدشان جزء ۲۰ درصد پایین دستمزد است، دسته دیگر ۲۰ درصد برتر دستمزدی هستند و سه گروه دیگر هم بین این دو دسته وجود دارد. در ۸ کشور از ۱۱ کشور، کاهش اشتغال در سال ۲۰۲۰ در میان گروه‌های کم‌درآمد و دومین گروه کم‌درآمد بیشتر بود، در حالی که در ۷ کشور از ۱۱ کشور، افرادی که در گروه کم‌درآمد قرار داشتند، دستمزدهای اسمی و واقعی کمتری نسبت به سال ۲۰۱۹ دریافت کردند. کاهش اشتغال در میان کارمندان مزدبگیر در مشاغل غیررسمی بیشتر از کارمندان رسمی بود.

۳-۴. نابرابری دستمزد

نابرابری دستمزد در چند سال گذشته چگونه بوده است؟ نگاه اول به تخمین‌های مختلف نابرابری بر اساس داده‌های چندین کشور در همه مناطق و گروه‌های درآمدی نشان می‌دهد که پاسخ کلی برای این سؤال وجود ندارد. در ۱۰ کشور از ۲۲ کشور مورد مطالعه،

نابرابری دستمزد ماهانه افزایش یافته است، در حالی که در ۱۲ کشور باقی مانده کاهش یافته است. اگرچه استثنائاتی وجود دارد، اما در بیشتر کشورها جهت تغییر در نابرابری دستمزد ماهانه (مثبت یا منفی) با جهت تغییر در نابرابری دستمزد ساعتی مطابقت دارد.

کاهش نابرابری دستمزد در برخی کشورها ممکن است تا حدی به دلیل یک اثر ترکیبی باشد. اگر کارگرانی که در طول بحران کووید ۱۹ شغل خود را از دست دادند، اکثراً کارگران کم دستمزد باشند، ممکن است معیارهای نابرابری دستمزد در نتیجه توزیع فشرده تر دستمزد بین کارکنان باقی مانده کاهش یافته باشد. برای بررسی این فرضیه، در این گزارش، تغییر در نابرابری دستمزد، تغییرات ناشی از اثرات ترکیب را از تغییرات ناشی از یک مؤلفه «ساختاری» (فشار دستمزد ناشی از حداقل دستمزد بالاتر) تفکیک می کند. یافته ها قطعی نیست، به طوری که حدود نیمی از کشورها افزایش نابرابری ساختاری و نیمی دیگر کاهش را نشان می دهند. در اینجا باید توجه داشت که کاهش نابرابری دستمزد لزوماً به معنای کاهش نابرابری در درآمد کل نیست. هنگامی که یک اثر ترکیبی توزیع دستمزد را فشرده می کند - برای مثال، زمانی که کارگران کم درآمد شغل خود را از دست می دهند - ممکن است به بیکاری بیشتر در میان خانوارهای کم درآمد منجر شود و منجر به افزایش نابرابری درآمد شود.

۴. پیشنهاد های سیاست گذاری

درست زمانی که پس از بحران کووید ۱۹، وضعیت رو به بهبودی می رفت، تأثیر فزاینده یک بحران تورمی گسترده و شدید، همراه با کندی رشد اقتصادی جهانی (که تا حدی ناشی از جنگ در اوکراین و بحران جهانی انرژی بود)، رشد دستمزد واقعی را در بسیاری از کشورها و مناطق به ارقام منفی سوق داده است. در این زمینه، اتخاذ تدابیری با هدف حفظ استانداردهای زندگی کارگران مزدبگیر و خانواده های آنها بیش از هر زمان دیگری ضروری است. بخش پایانی گزارش مروری بر گزینه های سیاست گذاری و واکنش به بحران هزینه های زندگی را ارائه می کند.

از سه ماهه دوم سال ۲۰۲۲ به بعد، بانک های مرکزی و مقامات پولی در سراسر جهان به بحران تورم فعلی واکنش نشان داده اند، به ویژه با افزایش نرخ های بهره برای جلوگیری از افزایش بیشتر تورم. با این حال، سیاست پولی انقباضی می تواند به پیامدهای نامطلوب برای بخش های خاصی از مردم منجر شود و دوره ای از رکود را آغاز کند. اگرچه بانک های مرکزی از این ریسک آگاه هستند، اما سناریوی جایگزین تداوم تورم قیمت ها وضعیت نامطلوب تری تلقی می شود. یک سؤال کلیدی در این رابطه این است که آیا احتمال ایجاد یک ماریپیچ دستمزد-قیمت وجود دارد یا خیر. نتایج این گزارش نشان می دهد که افزایش دستمزدهای اسمی با تورم اندازه گیری شده با CPI مطابقت ندارد؛ همچنین، شکاف بین رشد دستمزد و رشد بهره وری نیروی کار در کشورهای با درآمد بالا، با افزایش بهره وری نیروی کار در نیمه اول سال ۲۰۲۲ و کاهش دستمزدها به صورت واقعی، همچنان در حال گسترش است. از این رو، به نظر می رسد در بسیاری از کشورها زمینه برای افزایش دستمزدها بدون ترس از ایجاد ماریپیچ دستمزد-قیمت وجود دارد. با توجه به اینکه ۳۲۷ میلیون حقوق بگیر قبل از همه گیری، یا ۱۹ درصد از کل کارمندان دستمزد در سراسر جهان، کمتر از حداقل دستمزد ساعتی حقوق می گرفتند، تعدیل کافی حداقل دستمزد به خودی خود کمک چشمگیری به بهبود استانداردهای خانوارهای کم درآمد در بحران کنونی هزینه زندگی می کند.

این وضعیت برای خانوارهای حقوق بگیر در کشور ما که سال هاست با تورم دو رقمی و بالا دست و پنجه نرم می کند، بدتر است. نرخ برابری حداقل حقوق برای ایران بسیار پایین است و این نرخ برای بخش غیررسمی نیز بدتر است. از مقایسه خط فقر اعلام شده از سوی وزرات کار و حقوق دستمزد در سالیان اخیر نیز می توان میزان فشارهای اقتصادی وارد شده بر مردم را درک کرد.